

[Ole Henriksen.]

voldsomme pres. Jeg synes, det er rimeligt, at man også ud fra beskæftigelsesmæssige betragtninger kigger på, om der kan ydes større tilskud, således at man kan få flere i arbejde.

Det samme gælder også spørgsmålet om EFG. Hvorfor får man nu ikke lavet EFG-ordningen om, så der bliver udbetalt løn i det første elevår, således at EFG-uddannelsen kan blive mere attraktiv igen? Jeg tror, at ordningen med, at de unge selv skal finansiere det første år, gør, at mange, som egentlig havde lyst til at gå den vej, afstår fra det og dermed går ind i nogle beskæftigelser, som ikke kræver nogen uddannelse, og det er da en beklagelig ting.

Det kunne måske lige være værd at nævne, at vi på Marienborg i forgårs også havde besøg af forstanderen for Tvindskolerne, og jeg mener bestemt, at denne kombination af højskolevirksomhed og arbejdende højskole udvikler de unge mennesker, så de går i gang med et meningsfyldt arbejde. Netop det arbejde, der udføres i Tvindskolerne, en kombination af uddannelse og arbejde, kan medvirke til at give ungdommen en bedre start.

Hr. Lawaetz sagde, at vi skulle lære at leve med denne arbejdsløshed, og det er da højt tænkeligt, at vi kommer til det, hvis det går som hr. Lawaetz og fremskridtspartiet ønsker det, men der har også været bragt andre ting ind i debatten, nemlig spørgsmålet om styring, og jeg tror, at det nærliggende nøgleord er styringen af det private erhvervsliv, at det bliver det, der løser op for, at vi kan komme videre og få løst denne beskæftigelsessituation.

Knud Jespersen (DKP):

Det er med interesse, jeg har lyttet til den diskussion, der har været ført indtil nu. Ikke fordi jeg finder noget særlig nyt i den, tværtimod. Det kunne man have grund til at beklage. Hr. Lindinger, der under stort reklamehyl har forklaret, at nu skulle alle op med humøret, har altså en beskæftigelsesplan, der består i, at alle skal have en pige ansat i huset. Jeg siger tak for tilbuddet. Det er ikke sikkert, det kan lade sig gøre uden økonomiske subventioner, og det mener hr. Lindinger, at det skal så til.

Jeg lagde også mærke til, at fremskridtspartiet, der tænker utraditionelle tanker, har fundet ud af, at bacon bliver bedre i Danmark,

hvis man klør grisen bag øret. Jeg synes, hr. Lindinger skulle lægge det til sit beskæftigelsesprogram. Altså en pige i huset og en mand til at klø grisen bag ørerne, så skal vi nok få gang i det hele. Det er da fantastisk, at man kan lave en beskæftigelsesdebat på det niveau. Vi har mange gange diskuteret, hvad der skulle gøres, men det er da første gang, man er nået helt derned i nærheden af fodpanelet, hvor vi så langsomt begynder at bevæge os og siger: ja men nu må vi da nok kunne få fat i det på en lidt ny måde.

Og den nye måde følges så op af dette systems tapre forsvarere hos venstre og de konservative, begge ordførere har jo grædt jammerligt over systemets elendighed. Jeg lagde mærke til, at den konservative ordfører fortalte, at det er vanskelige tider for de unge, for de ældre, for de midaldrende og for kvinderne. Så nu er vi ikke så mange tilbage, der har det godt. Men jeg forstår, at denne langsigtede økonomiske politik, der skal løse de problemer, er stort set den samme, som det konservative folkeparti har underholdt med i de 3 år, der er gået under krisen. Man skal bare vente og være tålmodig. Men jeg er taknemlig over det, der blev sagt om, at de forslag, man her diskuterer – det sagde den konservative ordfører ganske ordret – er en metode til at fordele arbejdsløsheden.

Nu skal I ikke regne med os i en sådan diskussion. Det, vi har opstillet af muligheder en lang række gange i folketinget, er, hvordan man kunne – jeg siger udtrykkeligt kunne – føre en økonomisk og beskæftigelsesmæssig politik, der forhindrede, at arbejderne kom til at bære krisens byrder. Vi er blevet belært i jura mange gange både af statsministeren og af de skiftende socialdemokratiske ordførere om, at vi ikke har forstået noget, men at det var en realistisk politik, socialdemokratiet førte. Det kan da godt være, det var det, men striden om ord kan vi lade ligge, og så kunne vi prøve at kigge på kendsgerningerne, og da er vi altså havnet dér, at efter at vi har foretaget en lang række indgreb, som efter sigende var realistiske, sidder vi nu og diskuterer på en guddommeligt hverdag, hvordan man kan fordele arbejdsløsheden, og hvorvidt man kan begrænse med nogle tusinde i de næste 10 år det antal af hundrede tusinde ledige, vi har.

Det skal siges, også for at undgå misforståelser, at vi tror aldeles ikke på, at kapitalis-